

NE MOREM

Lili Novy

— Povej jo, svojo rahlo, plaho sanjo,
ki te objame, preden vstane dan,
ki prebledi, ko svit pogleda vanjo,
in prva zgine v toplo, nočno stran.
Povej to muko, ki se že začenja,
ko se ti komaj bliža stroga luč. —

— Ne morem.

V senci mračnega podstenja
drhtim ob dobrih durih, iščem ključ. —

— Povej jo, željo, ki se v jutro vzpenja,
v tvoj dan gori kot plamen, v gošči vžgan,
in up, ki v tvoji želji se spočenja
kot v ognju dim, ki raste nad ravan.
Povej to trudnost, ki šumi in pada
in kakor dež gasi, hladi, blaži. —

— Ne morem.

Saj povedala bi rada,
a pride mrak in vse se spremeni. —

— Povej skrivnostni mir, ki iznenada
s prozorne dalje ti je v dar poslan,
ko nad prelive rožnega zapada
že stenj velike zvezde je prižgan.
Povej to sanjo, ki ob mili uri
te prva sreča pod zavetjem tmè. —

— Ne morem.

Spet so se odprle duri,
vstopila sem in sanja jih zaprè. —